

at man efter saadanne Forudsætninger kom til en saadan Slutning — Kontrolbestemmelserne ere unyttige, derfor helt bort med alle disse Paragrafer. Undersøger jeg nu det Lovforslag, som er forelagt, om det kan være tilfredsstillende navnlig i den af mig antydede Retning, saa at de virkelig Naturbegavede og de Andre kunne komme frem for Dagens Lys, saaledes at de sidste „de Daarlige“ ville blive nødt til at fortrække, maa jeg tro, at det Lovforslag, som nu er til Behandling, ikke just egner sig til at have en saadan Virkning. Nu ser jeg meget vel, at i § 3 kunde det synes, at der laa noget, som kunde gaa netop i den af mig antydede Retning, idet det hedder, at de, som have fyldt deres 25 Aar, og have godtgjort deres Dygtighed til at helbrede for enkelte bestemte Sygdomme og Onder, kunne faae Tilladelse til at udbøve en dertil indskrænket Virksomhed, som nærmere bestemmes af Justitsministeren; men jeg ser virkelig ikke rettere end, at Tilladelsen til en saadan Virksomhed har været givet længe, nemlig siden Forordningen af 5te September 1775 § 6, thi i denne Paragraf hedder det, at Rancelliet — det er nu i dette Forhold Justitsministeriet — skal kunne give en lignende Tilladelse, ialtfald naar Paagjældende fremkommer med Fysici og Amtmandenes Bidnesbyrd. Nu kunde man sige, at her staar Intet om Fysici Bidnesbyrd, og at det er det Gode; thi de kunde ogsaa være betagne af den menneskelige Svagheit og se for Meget paa deres Eget. Det er noget, som gjælder om ethvert Laug ligesaa Stolelererne op til de Høieste, at skulde man vente paa Reformer, indtil Laugenes Flertal vilde det, fik vi vist ingen, saa det synes at være Noget, at der her var ubeladt Fysici Bidnesbyrd. Men jeg vil dog spørge, om Justitsministeren alligevel ikke bliver nødt til at støtte sin Dom paa Lægernes Erklæring i saa Henseende, han vil dog, inden han giver en saadan Tilladelse til, at Paagjældende faar Lov til at helbrede for enkelte Sygdomme, vistnok, som Forholdene ere, blive nødt til at søge Oplysning enten hos Fysici eller hos Lægerne, saa jeg ser virkelig ikke, at der ligger noget betydeligt Fremskridt i denne Paragraf, og gaar jeg til § 1, skønner jeg det endnu mindre; thi vel hedder det i Slutningen af Paragrafen i andet Stykke: „Ikke heller bliver den at straffe, som modtager en Syg i Kur under Tilsyn af en autoriseret Læge eller dog efter Henviisning af en saadan“; men jeg gad nok vide, hvor ofte det vil blive Tilfældet, at de faae Lov til at helbrede under en Læges Tilsyn. Som sagt, jeg anser Lægerne hverken for at være bedre eller ringere end andre Laug; men jeg anser dem for at have ganske samme Svagheit; derfor turde jeg tro, at denne Bestemmelse vil blive omtrent uden Betydning, og naar det i første Punktum af 2det Stykke hedder, at han skal heller ikke være at straffe, fordi han leilighedsvis yder Hjælp, naar han hværken har modtaget eller fordret Bederlag

derfor, saa synes jeg rigtigt nok, at det er, ja, lad mig sige det rent ud, det forekommer mig at være et Intet; thi jeg kan dog ikke tro, at det er sket ret ofte, at de, der have givet et saakaldet Husraad, altsaa ikke drevet det som Erhverv, ere blevne straffede. Jeg kan ikke tro Andet, end at det er saa sjældent, endog saa efter den nuværende Tilstand, at det ikke er værd at give en Lov derom. Naar jeg altsaa spørger, om Lovforslaget kan tilfredsstillende, saaledes at de virkelig Naturbegavede kunne komme frem, uden at have taget Examen, ser jeg ikke, at det vil være i større Grad Tilfældet end efter den gamle Lov, og selvfølgelig vilde de af mig nævnte Personer, der drive Virksomheden, fordi det er en Spekulation for dem, blive ved som hidtil; men uagtet dette Lovforslag, efter hvad jeg har udtalt, ikke kan tilfredsstillende mig og, som jeg har nævnt, fordrer jeg en virkelig Indsigt; thi jeg indrymmer, at de, der have anvendt flere af deres bedste Aar paa at gjøre Studiet og senere fortsætte det, maa som Regel foretrakkes for dem, der ikke have anvendt saa stor Tid og ikke have haft Leilighed til at faae den Udøvelse — altsaa, uagtet Loven paa ingen Maade kan tilfredsstillende mig, vil jeg dog sige, at jeg har noget Haab om, at vi kunne komme til en tilfredsstillende Ordning endog saa i denne Samling med denne Sag, og jeg skal sige, hvorpaa jeg støtter dette Haab. Jeg veed meget vel, og det er Noget, man ikke kan være blind for, at det er en meget stærk Privilegiernes Tid, vi leve i; vi se, at Landlægerne have haft travlt med at faae sig et Privilegium, og jeg skønner ikke rettere, end at man, hvilket Standpunkt man end indtager, ikke kan være Andet end tilfreds med den Maade, hvorpaa den ærede Justitsminister har taget paa denne Sag. Vel synes der jo ogsaa paa anden Maade at være en Tilbagegang; thi ser man saaledes til 1866, da Reinholdt Jensen stillede den første Forespørgsel, da erkjendte Justitsministeren, at der var stor Trang til en Omdannelse, og fremkom i næste Samling med et Forslag i en Retning, der i alt Fald var ligesaa fri som den, der nu er foreslaaet af de private Medlemmer, saa kunde det jo vistnok ogsaa, set fra det Synspunkt, synes at være en beklagelig Tilbagegang. Det andet Thing forfattede, som vi vel erindre, dengang dette Forslag i 1867; men jeg tror ikke, at jeg tager meget feil, naar jeg tilføjer, at der var ogsaa fremkomsten — og det har udbøvet sin Indflydelse — stærke Indsigelser fra Lægerne derimod, og ligeledes har ogsaa det andet Thing i væsentlig Grad bekræftet det Forslag, som den ærede Justitsminister ifjor forelagde, og som jeg mener med nogle Ændringer kunde have været tilfredsstillende; men uagtet dette, forekommer det mig dog, at der kan være noget Haab om, at vi kunne komme ud af denne Sag, og jeg støtter det paa Følgende. Jeg støtter det derpaa, at der, naar man gennemlæser Forhandlingerne i det andet Thing ifjor, var Flere,